

přes 100 K. Účel zákona zůstává ve všech těchto případech týž, totiž ušetřiti nejvyšší soudní stolici toho, by zaměstnávat se musela věcmi nepatrnými. Je-li však, jak doličeno, dovolání ve věci samé nepřipustným, mohla by stížnost do výroku o útratách přijíti v úvahu jen jako samostatný dovolací rekurs. Jako takový jest však dle § 528 c. ř. s. nepřipustna.

Čís. 347.

Převod závodního podílu společnosti s r. o. právním jednáním mezi živými lze sice ve společenské smlouvě stížiti, nikoli však nadobro vyloučiti. Tím, že dle společenské smlouvy vyloučen jest převod závodního podílu právním jednáním mezi živými, zůstává nedotčeno právo společníka věřitele k exekuci na závodní podíl.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1919, R I 498/19.)

V exekučním řízení proti A-ovi zabaven byl jeho závodní podíl na společnosti s r. o. Prokázav společenskou smlouvou, že dle jejího VIII. článku nesmí závodní podíl společnosti jednáním mezi živými býti postoupen, navrhl dlužník, by exekuce byla dle § 39 č. 2 ex. ř. zrušena. Exekuční soud návrh zamítl, poněvadž úmluva o nepostupitelnosti podílu má sice účinek mezi společníky, nemůže však působiti vůči třetímu věřiteli, ježto by tímto způsobem mohlo v každém případě exekuci uspokojení věřitelů býti mařeno, an by dlužník soukromou úmluvou s třetími osobami mohl majetek svůj nepřevoditelným prohlásiti a tak disposici věřitelů odníti. V zákoně pak nikde není předpisu, že by soukromou úmluvou mohly určité druhy majetkové býti prohlášeny za nezabavitelné a z exekuce vyloučené. Rekursní soud zrušil exekuci. **Důvody:** Dle ustanovení odstavce VIII. společenské smlouvy nesmí dlužník závodní podíl, jenž tvoří předmět exekuce, právním jednáním mezi živými postoupiti. Dle § 76 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. může býti učiněn ve společenské smlouvě převod podílu závislým na dalších podmínkách. Z toho vyplývá, že dovoleno jest i úplné vyloučení převodu podílu smlouvou a že tudíž smlouva zřízena byla po zákonu. Důsledkem toho jest i exekuce na takovýto podíl po zákonu nepřipustnou, třeba o tom výslovné ustanovení do zákona přímo pojata nebylo, ježto jinak by neměla významu nepostupitelnost podílu, jež chráněna jest zákonem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení exekučního soudu.

Důvody:

Otázku, zda ustanovení čl. VIII. společenské smlouvy, dle něhož závodní podíl nesmí společník právním jednáním mezi živými postoupiti, jest právně účinným a vadí tudíž exekuci na závodní podíl, dlužno při správném výkladu zodpověděti záporně. Dle § 76 odst. 1 zákona o společnostech s r. o. jsou závodní podíly převoditelné a zděditelné. Dle odstavce druhého téhož paragrafu činí zákon převod závodních podílů právním jednáním mezi živými závislým na sepsání notářského aktu a do-

dává v třetí větě téhož odstavce, že ve společenské smlouvě může se převod učiniti závislým na dalších podmínkách, najmě na souhlasu společnosti. Porovná-li se vespolek řečená ustanovení zákona, nutno dospěti k úsudku, že ve společenské smlouvě lze sice převod závodního podílu právním jednáním mezi živými stanovením dalších podmínek mimo zákonnou náležitost zřízení notářského aktu stížiti, že však dovoleno není, by převoditelnost závodního podílu právním jednáním mezi živými byla ve společenské smlouvě vůbec vyloučena. Neboť dovoluje-li zákon, neklada jinak zásadně překážek převoditelnosti závodního podílu, by převod učiněn byl závislým na dalších podmínkách, vyslovuje tím, že podmínky ty nesmí se rovnati úplnému vyloučení převodu, pokud se týče, že nesmí se převod prostě zakázati, ježto v těchto případech nejedná se o další podmínky, nýbrž o zákaz převodu, ustanovení § 76, odstavec druhý jest výjimkou ze zásady odstavce prvního téhož paragrafu a nutno je proto přesně vykládati. Dle motivů k § 76 zákona o společnostech s r. o. uvažováno o tom, zda v zájmu immobilisování účasti na společnosti nedoporučovalo by se, převod závodních podílů mezi živými buď zcela vyloučiti nebo po zákonu podrobiti souhlasu společnosti. I to, i ono bylo však odmítnuto a podotčeno: »Třebaže však souhlas společnosti k zřízení nelze učiniti obligatorním, není nicméně závady, by společnosti stanovení tohoto práva ve smlouvě nebylo přiznáno, jakož i, by zákonně vyčtené podmínky zřízení nebyly smlouvou stíženy.« Připouští se tudíž i dle motivů sice stížení převodu, vyloučení jeho jest však i motivům cizí. Ježto pak, jak dolíčeno, řečené ustanovení čl. VIII: společenské smlouvy přičí se zásadám § 76 zákona o společnostech s r. o., nemá dle § 4, odstavce 2. téhož zákona právního účinku a nemůže proto navrhované exekuci na závodní podíl býti nikterak na překážku.

Čís. 348.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. dubna 1919 č. 223 sb. z. a n. o ochraně zaměstnanců používajících bezplatného bytu jest pouze na prospěch těch, kdož jsou v pracovním poměru nižšího řádu.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1919, R I 504/19.)

Opírajíc se o mimosoudní výpověď služebního poměru žalovala firma A. svého dřívějšího zaměstnance inženýra B. o vyklizení služebního bytu. Prvá stolice vyhověla námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítla žalobu. Důvody: Nařízením vlády republiky Československé ze dne 24. dubna 1919 čís. 223 sb. z. a n. bylo stanoveno, že výpověď z pracovní smlouvy, kde zaměstnanci poskytnut na místě mzdy nebo její části bezplatný byt, má-li býti proti zaměstnanci učiněna, vyžaduje svolení soudu po předchozím nesporném řízení, aniž by nařízení toto rozlišovalo různé druhy zaměstnanců vyššího neb nižšího stupně, a jest tudíž nepochybné, že v tomto případě, kde jedná se o podnik, podléhající živnostenskému řádu, jest služební poměr žalovaného posuzovati ve smyslu zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z. a že i na tento poměr ustanovení shora dotčeného nařízení se vztahuje. Při tom